

LA TUIES

— Vostès saben quins són els homes que fan més bé les ulleres a les senyores? Els òptics, perquè tot el dia n'estan muntant.

AQUEST NÚMERO
HA PASSAT PER
: LA CENSURA :

DIARIO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

¡SALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía y rapidez en lo encargos

La travesía de Polo o la visita de Cumplido

Historia natural, astracanésca, verídica y vegetariana que ha escrito esta semana nuestro perifrástico director señor Rufasta, del comercio de esta plaza y Presidente de la Cria de la Pianola y Fomento del Gramofón.

Voy a contaros una historia nueva de trínca que si en lugar de escribirla yo, fuese de Ruyard Kipling haría de aquello más forro-lla y se traduciría a todas las lenguas vivas y a la lengua de fuego. Es una cosa monumental y más grande que la casa de la Bola y el peñón de la calle de Provenza.

(Ahora se me ocurre porque en estos tiempos hay que ser reservado. Sí, señores, porque si uno es franco cada día vale menos. Referencias: señor Poincaré.)

Pues, si señores, Había en nuestra invicta y puerca ciudad un señor que se llamaba Segundo Cumplido, que tenía negocio de merluzas en conserva y era suscriptor del *Brusi*. ¿Sabéis cuál es el pito que más molesta? Pues, el *pito-rrero*.

Bueno, como íbamos diciendo, figuraos que don Segundo era corrido, y además, casado. Su dulce esposa, que por cierto era gruesa y se llamaba Tula Vistes, era celosa y extremeña, como aquellos chorizos que pican más que una mala cosa. Ahora se me ocurre preguntaros: ¿en qué se parece una butaca de primera fila del primer piso al alcohol? ¡Sí, hombres! En que de grada. Los policías más listos son los que guardan el orden en el circo ecuestre, porque se pasan la función sobre la pista. El colmo de un periodista es que le hagan tenedor de libros y no sepa llevar el diario.

A todo esto, me apercibo que aún no os he dicho nada de los celos de doña Tula. La mujer estaba siempre inquieta porque tenía miedo de que con el pretexto del

negocio de la merluza su marido se la friera. Así que tardaba su impaciencia era tal que llamaba a sus hijos y los mandaba a la calle a ver si su padre llegaba. Los segundos — que eran como es natural los vástagos del señor Cumplido — tardaban en pasar de una manera desesperante.

Claro que el buen señor cuando llegaba siempre tenía un pretexto. Unas veces tenía junta en el Casino; otras se le había escapado el tranvía; otras le habían hecho ir a un encargo y naturalmente había temido que dejar el encargo Cumplido.

El secreto ya lo han adivinado nuestros lectores. Don Segundo tenía una amiguita de quien, como es natural, no había sido el primer amante porque ¿cómo quieren ustedes que Segundo fuera el primero? Era una muchacha muy mona y de buena familia, que se llamaba Visita de Diez y Más. No me negarán ustedes que una chica que es Visita de Diez y Más es una mujer de rango. Vivía en una travesía de la calle de Muntaner cerca del Polo Club. Los amigos de don Segundo le decían siempre que la travesía del Polo le daría serios disgustos, pero él como si nada. ¡Cualquiera dejaba una criatura tan encantadora como aquella! Pueden estar seguros que era una visita agradabilísima.

Una noche don Segundo recibió de los labios de su amiguita una noticia terrible. ¡Estaba en meses mayores! Verdaderamente el caso era de los de órdago! Pero el hombre era Cumplido y no iba a olvidar

sus deberes. Tranquilizó a Visita le prometió todo lo que fuera necesario y le aumentó cien pesetas la asignación mensual...

Pasó el tiempo reglamentario y llegó el momento que todas las damas desean que dure lo menos posible. Tras regulares esfuerzos apareció una magnífica Visita... una Visita que llenó de espanto a todos los circunstantes porque era negra de un negro magnífico y de los que no dejan...

— ¡Pero qué es esto! — rugió el señor Cumplido. — Tú me has tomado el pelo de la manera más ridícula! ¡Tú me has engañado!

— ¡No hombre! — dijo la joven madre. — ¡No te acuerdas que hace nueve meses estabas de luto riguroso?

Y he aquí cómo la nueva Visita en lugar de ser una Visita de Cumplido resultó una Visita de duelo.

RUFASTA.

SUCEDIDOS DE TODAS MENAS

Allanamiento de morada

Doña Lina Juda ha denunciado que anoche penetraron violentamente en el cuarto bajo de su casa tres ladrones, uno de los cuales más decidido que los otros le robó un carrete de hilo que conservaba como recuerdo de familia. Los otros ladrones quedaron esperando en la puerta a su compañero que por cierto era rubicundo y gordo.

Descarrilamiento

Por haberse salido el trolley al burro que tiraba de un carro de verduras descarriló éste en la calle de Malnom sin consecuencias de gravedad.

El dueño del vehículo ha denunciado a una yegua menor de edad, cuyo nombre se ignora, como causante del estropicio.

Escape de gas

Se produjo entre los comensales de un bar de la calle de Treinta Clavos por haber ingerido unos respetables platos de alubias malagueñas.

Poema ultraísta

Como nosotros somos intelectuales de tomo y lomo, sino que no presumimos, hemos escrito entre todos los redactores este poema ultraísta que pensamos rifar a beneficio de la «Sociedad de Vendedores de Anillos de Goma para Sujetar el Varillaje del Paraguas».

Aquí lo tenéis de cuerpo presente y que Dios nos libre de un ya está hecho:

Callejuela empinada como
(una cosa fea,
negra como un pecado de
(baja cortesana

La atmósfera marea,
y pasa un cazador con fusil
(y canana.

Es noche dominguera
y muestra su cadera
una hetaira barata
que a todos da la lata
ofreciendo su carne macerada
por cinco o seis pesetas (casi
(nada!

Cuarto sórdido,
irrigador,
palangana,
Novela Corta,
agua,
azucarillos
y aguardiente.

Hombre que sube,
mujer que baja,
en la liga una navaja;
besos,
caricias,
suspiros,
mordiscos.

Espasmo,
Contorsiones,
Toalla,
Bidet,

Agua que no has de beber
déjala correr.

(En la puerta un sereno lee
La Vanguardia.)

No hay poesía

álgebra superior del amor

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 20, 1.º - Tel. 4656 A.

SURTI ELS DIJOUS

La primera aventura

La Llucieta, l'amiga del senyor Bartomeu, li explica, un cop finit el sopar, els seus records de quan era aprenenta de modista.

— El primer *novio* que vaig conèixer es deia Ramon, i era vermell i ros com un fill de Germània. Ens estimàvem molt, tant que ell fou qui determinà la meua caiguda...

— Ah, si?

— Si... Una nit, havíem anat al cine, sortint jo del taller, i ell, el murri, s'em va emportar cap al Pont del Mico... Allí, ja pots figurar-te...

— Però, després t'acompanyaria a casa?...

— Si! Vuit dies després!

Els rics d'ara

Fa pocs dies va fer-se soci del Círcol de Caçadors un senyor que va carregat de brillants i bitllets de mil pessetes i que ostenta un títol nobiliari del Sant Pare.

Una nit, en una tertúlia, es discutia el llinatge del nou soci.

- Es noble! — digué un.
- Noble? No era sabater?
- Oh! Ho feia per distreure's!

Prometences

Assentats entorn d'una taula del restaurant «Royal», uns senyors, ja de mitja edat, evocuen els seus records de joventut.

— Jo — diu un d'ells — ja feia un any que estava promès amb la Laieta i ningú de vosaltres es pensava que anava a casar-me.

— En efecte — replicà un altra. — Jo veia que estaves trist, però no sabia per quina causa.

L'homenatge popular

Da rrerament, un senyor va anar a un poble de la costa de llevant a donar una conferència sobre sociologia.

A l'estació baixà a rebre'l una comissió de la societat on devia tenir lloc l'acte, amb el president de la mateixa, un bon senyor un xic pagès que l'acollí amb una cordialitat extraordinària.

L'obsequiaren amb un esplèndid dinar i tothom s'esforça en rodejar-lo d'atencions.

— Estic confós — declarà el conferenciant en acabar l'àpet, — vostès m'han rebut d'una manera tan amable que jo no sé com regradar-los...

— Oh! — exclamà el president — no té importància... En aquest poble, com que no ve mai ningú, així que arriba qualsevol pocasolta ja no sabem on som...

Les referències

Passejant per la Rambla dos coneguts *corridos* veuen passar una xicoteta alta, morena, que cerca l'aventura fàcil a preu reduït.

— Coneixes aquella noia? — diu l'un.

— Sí! És molt bona xicoteta...

— Ah, sí?

— Sí... Precisament gràcies an ella no em van robar quaranta duros...

— Com va ésser això?

— Mira: ens vàrem arreglar per passar la nit plegats al «Xalet». Jo duia dos bitllets de vint duros a la cartera i set duros en plata a l'ermilla. Al matí em llevo, n'hi dono cinc, m'en vaig cap a casa i quan sóc a la Diagonal surten dos lladres i em demanen la cartera. Fico mà a la butxaca, me la trec, l'obro... i no hi havia un cèntim. Si la xicoteta no m'havés birlat els quartos, aquells lladregots m'els prenen!

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

Ben dit i...

A Vilafranca del Penedès hi ha un sastre molt popular, nomenat Talau, que vesteix a tot lo bo i millor del poble.

Fa pocs dies va fer un trajo al dependent d'una fàbrica de coques allí instal·lada, un xicot ros i desnerit com una mona d'aquelles que posen per Pascua als aparadors dels colmadors.

Arribà el dia de la darrera prova, i el pantaló no li queia bé de cap de les maneres.

El sastre tot era estirar-li, arreglar-li, posar-hi agulles, però la cosa anava de mal en pitjor.

De prompte, en Talau, pot ésser per la nerviositat que sentia per aquell contratemps, o per veure si d'una vegada feia caure la roba bé, pegà una catxeta a la part més carnososa de l'esquena del xicot.

— I ara! — digué aquest. — Què fa?

— Home, ja em dispensarà — digué en Talau; — però com que vostè té aquests darreres tan difícils...

El xicot, en sentir aquells mots, es portà la mà a les seves postrimeries com si tingués por d'alguna escomesa...

K. MELANDU

E fig del clown

La Remei, la filla del famós clown Titoff, que era una xamosa criatura de setze anys, estava trista i ullerosa. Figurint-se que tot jogant, jogant amb en Jaumet, el seu promès, havia rel·liscat i s'havia deixat pendre allò tan preciós que totes les noies deuen conservar com un tresor per ésser pures. No sabia com confessar al seu pare aquella greu falta i cada dia era més gran la seva preocupació.

Un matí es decidí a dir-l'hi tot. S'en anà cap al quarto de son pare disposada a fer la penosa confessió, quan es topà amb en Pepet, el seu germà, que a penes li portava un any de diferència, fent tamborelles al mig del menjador.

— I ara! Què fas, Pepet?

— Que el papà m'ha trobat amb la minyona al seu quarto que feiem... brometa, saps?, i m'ha castigat a fer cinquanta salts mortals.

La Remei, en oir això, s'en anà corrents a la seva cambra.

— On vas? — li preguntà en Pepet.

— Què li passa, senyoreta?

— Que no ho veus, beneïta, que no em passa res!

— Es que jo he fet una cosa semblant amb el meu xicot i per si el papà em castiga com a tu, vaig primer a posar-me les calces!

B. ARRETINA

La minyona amatent

EN Romà passava un disgust molt gros. Figueru-vos que, després de sis anys de casat, se li havia mort la dona i estava desconsolat. — Pobre Marieta, tan bona com era! — ploriejava l'home.

La Laia la seva minyona, que era una xicota de quinze anys ignocent com un anyell i que feia tres mesos que havia baixat del poble; provava d'aconsolar-lo.

— No es posi així, senyoret...

— Per mi no hi ha consoll! Qui em cuidarà? Qui m'ajudarà a passar la terrible càrrega de l'existència! Quan em recordo que a l'hivern, la meua Marieta, en ficar-nos al llit s'em posava sempre al costat per a que no tingués fred!

La Laia, que fins allavors havia permanescut silenciosa, l'interrompí:

— Senyoret, no plori, que si vol jo vindré al seu llit cada vespre i l'escalfaré per davant i per darrera...

K. GAT

La pega d'en Xalot

ERA en Xalot un « reventa-pisos » amb dissort. A cada « negoci » que empenia, una encepagada o altra el duia a la « torre » per uns dies, on es tractava ja de tu amb totes les bestioles estadantes de la habitació, les quals deixaven que en Xalot dormís a pleret, puix el consideraven ja com « de la família ».

Però el « cop » que aquella nit pensava donar en Xalot gairebé podia assegurar que no li duria conseqüències desagradables. L'objectiu era una torreta, habitada ara a l'hivern sols per una raspeta angelicalment perversa, la qual solia sortir totes les nits en companyia d'en Turitu, un company de feina d'en Xalot que « en el interin » feia nou dies que estava « de veraneio ».

No hi havia, doncs, por de res. Tot lo més que podia ocórrer-li era que sortís la Lena (que així s'anomenava la raspeta) i tinguessin un « encuentro » del que, ni cal dir-ho, en sortiria favoregut el nostre heroi. No era pas poc, nou dies d'abstinença!

Pensant això, es trobà enfront la porteta d'entrada del xalet objecte dels seus desitjos. I, sense pensar-s'hi gaire, saltà al mur, escalà el balcó i entrà al rebedor. Esperà, l'orella amatent i el pols segur. Res. La Lena dormia, a jutjar pels sospirs acompassats que se sentien.

Confiat, ja, féu en Xalot « el paquet », i abans d'anar-se'n volgué aprofitar l'ocasió — que aquesta vegada no era calba, sinó tot lo contrari — que inconscientment li brindava la Lena.

Sigui que aquesta somiava en quelcom agradós o bé que no li venia malament la « visita », el cas és que el sobressalt fou petit, tant que no calgueren gaires segons per a que en Xalot fés prevaldre el seu « dret » sobre la Lena que, si bé s'agitava sota « l'influència » del « visitant » no era pas massa a desgrat.

I tant donà a comprendre-ho així a en Xalot, i tant aquest sapigué correspondre a les ànsies de la Lena, que ni un ni l'altre s'adonaren de què la porta s'obrí i de què un home entrava. De lo que

— Li he dit mil vegades que no vull que s'entretengui tant al rebedor amb els dependents que porten encàrreg.

— Perdoni, senyoreta: es que jo no m'atrevia a fer-los passar al saló.

6 — LA TUIES

- I per què diu que s'han citat amb el seu promès?
- Perquè crec que n'hi passen de molt grosses.
- Procuri que no li passin a vostè!

si s'en adonà el pobre d'en Xalot fou de que el nou entrat feia prevaldre el seu dret, més fort, més dret que el d'en Xalot, de la mateixa faisó que aquest el feia prevaldre sobre la joiosa Lena.

Volgué tombar-se i no pogué; hauria restat allí, clavat, entre la Lena i en Turitu (que aquest era el nou vingut) a no ser que aquella, en un moviment ràpid, s'escabullís de sota l'influència dels dos homes i impeding una major desgràcia, sorti al balcó demanant auxili.

L'ixí, a mitja nit, lligats colze per colze els dos bruixos, sortien de la torreta, no sense que abans el sereno hagués pres bona nota de l'escena que, per lo anormal, el féu cordar-se benbé l'abric: no fos cas...

L'aventura aquella no costà al Xalot una quinzena, sinó sis mesos i algunes hores de presó. I al sortir de la Model, gairebé sense poder caminar encara, anà a cal especialista a curar-se per partida doble. Ell patia tant com el Don Jaume i el Rei Moro plegats. Havia rebut del estadant de dalt i de veïna de baix!

CLARA DOU

Precocitat

EN Manel i en Pepet, dos acreditats pintes, estaven discutint, dintre una taberna del carrer del Migdia, quin dels dos honorava millor la seva professió de descuider.

— Jo — deia en Pepet — quan tenia vuit anys ja feia rellotges pels tramvies i als catorce ja havia estat vuit cops a l'estaro.

— Oh! això no és res — va respondre en Manel. — Tu pots haver estat a la torre als catorce anys, però a mi la meua mare, nou mesos abans de néixer, ja em tenia a la sombra.

VON MIGNÓ

Calefacció central

AMB el socorregut pretexte de «posar» per un desnú, la Llucieta, la simpàtica entretinguda d'un dels nostres banquers més corridos, concedeix, dos cops per setmana, tota una tarda sencera a un famós pintor, el nom del qual callem per què ens han avisat que té el cop de puny privilegiat.

Dimecres — que és un dels dies que consagra la Llucieta a tan agradosa tasca — s'estava arreglant per sortir, quan entrà a la seva cambra l'Enriqueta, una amiga íntima de molts anys.

— I ara! — va fer aquesta al veure el trajo, pot ésser massa lleuger, que s'havia posat. — Abillada d'aquesta manera et presentaràs a cal pintor?

— Oh! No hi fa pas res! La calefacció que hi ha és molt bona!

BIT LLETA

Pis per llogar

LA Merceneta cercava pis. Havia renyit amb la mestressa de la pensió i volia instal·lar-se en domicili propi, aprofitant alguns mobles que tenia i comptant amb els que el seu amic oficial li compraria dels que li manquessin.

Després de molts dies de consultar anuncis, agències i procuradors en trobà un al carrer de Provença. Un segon pis, amb una escaleta estreta, però bonica...

— Quant val aquest pis? — demanà a la portera.

— Trenta cinc duros al mes, pagament per trimestres, i tres mesos de dipòsit.

— Està bé.

— Tinc de dir-li una cosa — afegí la portera. — L'amo no vol senyores soles.

— Oh! això rai — féu la Merceneta. — Cada nit vindrà un home diferent...

ARK ABOT

EL SENYOR RAMÓN...

NOVEL·LETA

CAPÍTOL VUITÉ

ENTAFURATS en el quiosc, la vista en terra i donant-se de tard en tard furtives mirades, el senyor Fidel i el *Nevat* semblaven dugues feres acorralades en un parany, del qual difícilment n'havien de trobar la sortida.

El *Nevat*, més nerviós, menys domesticat, s'alçava de tant en tant, eixia fins a la porta de la escaleta i es quedava mirant al llarg del carrer acusant amb els seus moviments frenètics una extremada impaciència. Després, les mans a la butxaca, el cap, més que cot, clavat rabiosament a les espatlles, que emergien anguloses de la seva figura quasi esquelètica, tornava a anar vers el quiosc, es recolzava en la porteta vidriera i mastegant nerviós la punta del caliquenyo, es quedava fitant amb la vista al senyor Fidel. Aquest, mig esporuguit, feia un moyiment d'excusa i cercava un punt imprecís on adreçar la mirada per evitar trobar-se amb la del *Nevat*.

Per fi, aquest, esclatà rabiós:

— N'està convençut, sòmines, de què no vindrà?

— Fill, jo!...

— Vostè es un tòtil, vet-o-aquí! Ja m'en cuidaré jo de trobar-lo a n'aquest budell esbotzat que, per què el capellà li ha dit quatre fàstics davant del altar, ja es creu que és més palla-nova que els matalassos de casa bona.

— Home, potser s'ha retrassat un xic! Espera!

— Que fassi esperar el c...ap de sa tia! Jo m'en vaig i... ja la trobaré quan jo vulgui... ja la trobaré...

El senyor Fidel volgué insistir, però el *Nevat* havia ja desaparegut carrer avall, deixant amb la paraula a la boca a l'estamordit memorialista.

En l'amable quietut del saló gòtic, sentat davant de l'escalfa-panxes, el senyor Ramon llegia quietament, devotament, el seu diminut «Baudelaire». Estava trist. De tard en tard els braços li

queien indolents, lassos, a banda i banda del butacó confortable i el cervell li quedava com aturat en una abstracció imprecisa, vaga, però fonament torturadora.

Semblava sostenir una lluita amb ell mateix i quan de nou fixava la vista en el petit breviar, un rictus de dolor deformava els seus llavis exangües i una crisi sorda, íntima, li feia clavar les ungles en l'encoixinat del seient, mentre un tremolor estrany el somovia tot en un calfred d'home vençut, de desferra, de naufrag de la vida.

«El Temps i l'Amor l'han marcat amb els seus esperons i, crudelment, li han fet veure lo que cada minut i cada petó s'e porten de la frescor de la joventut!...»

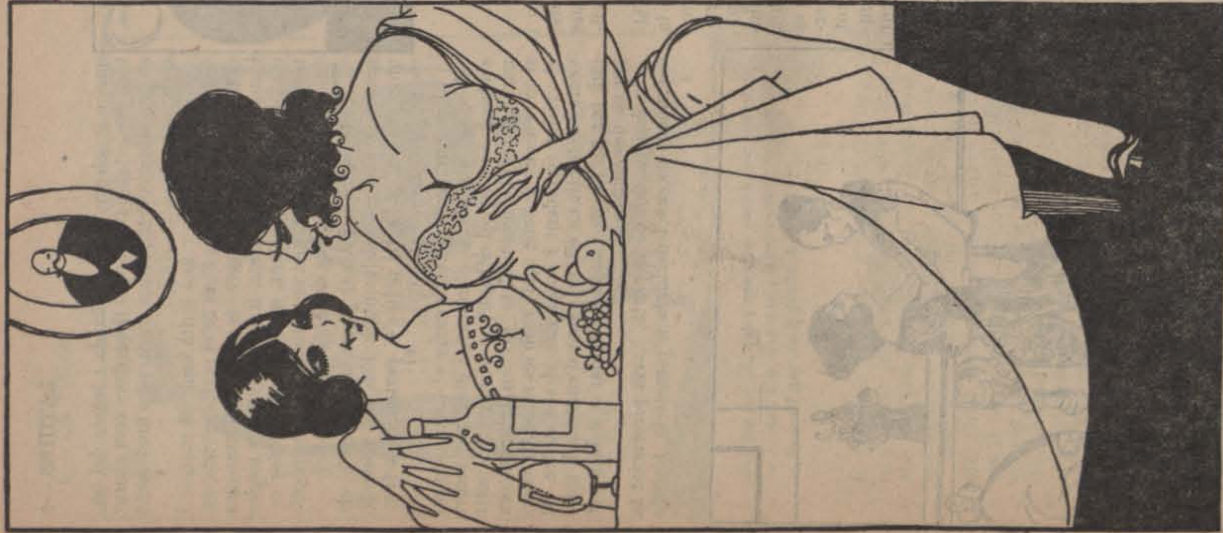
El senyor Ramon deixà caure el llibre, féu un esforç per abandonar el seient, i amb pas incert s'adreçà a un àngol del saló on hi havia un petit mirall damunt d'una tauleta. Recelós, talment com si cometés un delictes, agafà amb les mans trèmols el vidriat confident i l'alçà fins al seu rostre. Al veure's reflectit en ell, una suor d'engúnia li traspuà per tot el cos i hagué d'apoiar-se a la paret per no desplomar-se.

La Laieta, des de la porta, havia presenciada la depriment escena i decidida a rompre-la, féu un

Es que ja no et sents amb forces, per estimiarme?

Oh, sí, això, sí!

EL primer àpet de l'amor, l'emorzar com si diguéssim, és molt convenient celebrar-lo en companyia d'una « antifriona » pràctica en banquets pantagruètics, per evitar-vos indigestions. Ella, amb els seus consells i les seves acensades indicacions, sabrà gular els vostres passos vers a camins nets de perills i arribarà al port de la felicitat sense que el vent de garbí vos hagi inflat excessivament les velles de la vostra gràciosa carabela. Naturalment que és molt bonic i captivador entregar-se sense reserves al dolç impuls de les onades munes; però, quan ve el temporal, allavors tot són aïes i gèemics i... podeu cridar ous a vendre, quan la cosa ja no té remei! Cal, doncs, anar amb molt de compte en el primer àpet de l'amor, si voleu evitar naufragis sense haver fet el previ segur de lletament.

EL segon àpet, no és un àpet, és un « tante en ple », que quasi sempre se celebra en els reservats dels nostres més acreditats restaurants. Acostuma a ésser-ne el protagonista un fabricant retirat i — ultra les naturals joguines d'una conversa agradable i eutràpica — no acostuma a tenir altres conseqüències que les tràgiques de l'hora de la factura i el moment trist de demanar el bitllet per a pagar el pis o la modista. No és que el fabricant, en allargar el « papirus », no estigui convençut de les mans on anirà a parar; però l'home es fa càrreg de què les « murrangues » necessiten alguna cosa més que l'entreteniment lingüístic de una conversa, i fa com si no velés la cosa, segur de què actua de « verdader conde... ».

crit de « Ramon! », i entrà corrent i enjogassada com una nena de quinze anys.

Ell deixà ràpid el irall damunt la tauleta i buscà en la contemplació d'un Rubens, excusa a la seva estranya situació.

— I doncs, Ra on, que no vas al Circol avui?
— Si... No sé... Em fa pena per tu sortir cada nit.

— I ara! Ja saps que jo sé que tu necessites aquestes hores de Circol per distreure't i que me n'aconsoles fins n'estic contenta de què hi vagis!

El senyor Ramon se la quedà mirant complacent, content, egraït de les seves paraules i apropiant-se-la lentament.

— Què bona ets, Laià! — li digué, agafant-li paternalment la testa i besant-la castament en els parpells.

— Tèl! Ara el meu rei s'ha posat sentimental, com si fos un poeta d'aquells que porten els cabells llargs, el berret ample, i... vaja, prou! Què és això d'entrar-se?

A riure, ho sentis, a riure i a viure i... disfrutar, que els anys passen i l'amor i la joventut no tornen!

El senyor Ramon quedà ert davant de la Laieta i els seus llavis repetiren, fredes, monorrit iques, tallants com ganivets, les darreres paraules de l'esposa:

— La joventut!... L'amor!... El temps que passa i que no torna!... Com Baudelaire!... Com Baudelaire!...

— Què tens, Ramon? Què et passa?

Del rellotge patriarcal del saló caigueren amples, sonores, dotze campanades funerals que al esquinz del seu vibrar semblaven endinçar-se en les motlures pesantes de l'enteixinat i renoure les entranyes de l'estança evocadora de centúries no viscudes. El senyor Ramon les comptà una a una, i les sentí percutir en el seu cervell com martel·lades aniquiladores, esgotadores, enervants...

— « El Temps i l'amor... els esperons crudels! »... Un altre dia que fugí... Un esperó!... Un altre esperó!

El senyor Ramon alçà els braços com un alucinat, i amb les mans encrespades, hieràtic talment un fantasma, s'adreçà en convulsions epiléptiques vers el rellotge inexorable.

Ella, plena d'esglai, llençà un gran crit: — Ramon!... Ramon!...

I se li tirà al damunt com una boja, cridant-lo, sotraquejant-lo fort, rebregant-lo entre els seus braços.

Sóc jo, Ramon, Ramon meu, no em deixis! Sóc la Laià, la teva Laià, que t'estima més que mai!

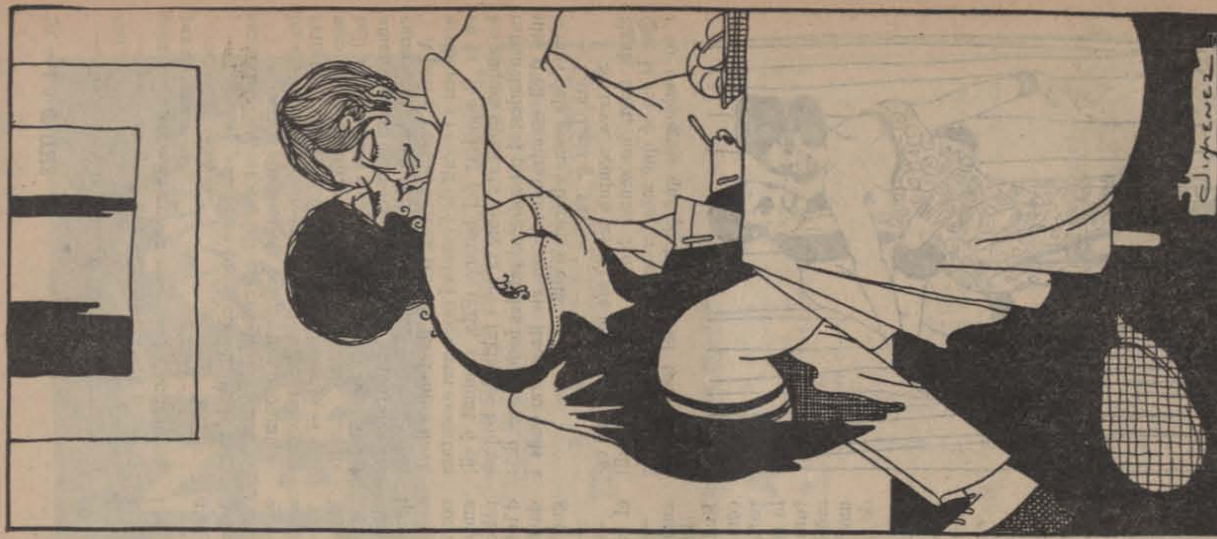
Ell se la quedà mirant llarga estona i poc a poc els seus ulls s'anaren aclarint, les convulsions minvaren gradualment i, per fi, una llàgrima botaruda i pesant li rodolà galta avall retornant-li la perduda calma.

— Què tens, Ramon? Què et passa?

— Què tens, Ramon? Què et passa?

— Què tens, Ramon? Què et passa?

— Què tens, Ramon? Què et passa?

L'àpet gros, l'àpet elàstic, l'àpet per asé, i per l'autonomàcia — que diria un gramàtic — és el resso, el resso, el resso de coeurs dels àpets. És un àpet rebel, independent, sense ordre ni concert, que se celebra per llibertina voluntat individual i que és completament desconegut en els àpets patriarcal de la família. El resso està al marge de la llei i de la moral i per això és tan saborós i té tantíssima força d'atracció. Quan una entètia guda fa un resso, no dubteu que l'anirà a celebrar fora de la taula casolana. Un resso preparat a la cuina de casa, té l'aspecte de rescalfat i de vianda sobrada de l'àpet anterior. El resso, com la fruita, no ha de ser del propi hort, sinó de l'hort del veí per tal que tingui tots els gustos i cap de dolent. Proclameu, doncs, el resso, com el rei de tots els àpets!

10. — LA TUIES

— Res, deixa'm, Laiia, deixa'm! Tu, tan jove, tan alegre, i jo!...

— Què, tu, què? Per ventura no ets tan jove com jo de cor? Es que ja no et sents amb forces per estimar-me?

— Oh, si, això, sí!

— I doncs?... Au, que fugin aquests mals pensaments d'aquest cervell emmalaltit! Estima'm!

I passant-li amorosa els braços per damunt de les espatlles se li enroscà felina, lasciva, refregant l'elasticitat del seu ventre de reptil contra el samentós i esfondrat del senyor Ramon, que de bell non sentia renèixer les energies perdudes i amanyagava amb les seves mans entontides les carnositats fascinants de la Laieta.

A petits passos, i en un sol bes, llavi sobre llavi, arribaren a l'escalf de l'estufa i caigueren assentats en la flonjositat del butacó. Ella, damunt d'ell; les anques opulents sobre la seva falda; les boques estenellades; el pit sobre el pit; les fosforescències dels ulls d'ell emmirallant-se en els llacs tranquils i serens dels grans ullarros d'ella...

— Laiia, Laiia meva!

— Si, teva, sempre teva! Que jo no vull que estiguis trist, ho sents? No ho vull, no ho vull! Que ja no sé què més fer-te per a que siguis feliç i no t'adonguis què jo no sóc del teu braç!...

— Ja et tinc! Ja t'he atrapat!

— Perquè estava distreta!

— Per què dius aquestes coses, Laiia? Si no ets tu, no, qui en té la culpa de la meua tristesa! Sóc, jo, jo tot sol, que he viscut massa depressa i ara... ara em trobo vell quan més jove...

— Vell? Tu, vell? Una rialla que era una cançó d'alegria dringà sorollosa com una cascata en els llavis frescos de la Laieta i una pluja de petons cascabellejà joganera en les galtes marcides del senyor Ramon, que per moments sentia com les sangs se li encenien en les seves venes esllanguides.

— No ho tornis a dir mai més que ets vell! Mai més, ho sents?, mai més! Vell, el meu nen? Vell? Fes-me un petó! Desseguida! Un altre! Un altre! Si encara jugaries a fet, si gosessis! Vols que hi juguem? Apa, atrapa'm! Atrapa'm!

Lleugera com una daina, la Laieta començà a córrer per l'habitació i el senyor Ramon, atàxic, amb el pas incert, més per l'excitació sexual que pel cansament, la perseguia amb actituds forçades d'infant. Per fi, la Laieta es deixà agafar, amagada darrera un cortinatge, i el senyor Ramon la prengué per la cintura.

— Ja et tinc! Ja t'he atrapat!

— Perquè estava distreta — féu ella mig girant el cap i apoiant el dors sobre el pit d'ell.

— Si, però ara no et deixo anar, perquè t'he guanyat i en vull la paga!

La Laieta, apoiada d'esquena contra el senyor Ramon, s'el mirava reptadora, incitant, melindrosa com una gata emmasclada, per damunt de l'espatlla. Ell, nerviós, enfebrat, els ulls fosforescents, la retenia amb els seus braços nervuts per la cintura i atreia amb força contra d'ell les anques mòrbides, rebotents, de la Laieta, cercant en els moviments de lluita i defensa, el refreg excitador de la carn abundosa.

— Deixa'm; ara amagaré jo!

— No, no, no et deixo!...

— Que sí!

— Laieta!...

— Què fas? Deixa'm!

— No!...

— Després et canses!

— Laiia!... Laieta!... Eu...làia... meva!...

El senyor Ramon clavà els seus llavis ressecs en el dors magnífic de la Laieta que se li oferia temptador per l'escot de la bata mig caiguda i, ella, complascent, encorvant un xic el bust per apoiar-se en el respall d'un seient, mormorà en un sospir excitador, llarg, sensual:

— Ramon!... Ra...mon!...

Unes fortes convulsions esgotaren les escasses energies del marit, que deixà apar la seva presa i tambalejant cercà un punt d'apoi per a no caure. La Laieta es girà amatent i obrint-li de bat abat els braços, el sostingué amorosa bo i dient-li:

— Aquí, en els meus braços, Ramon meu, que mentre jo visqui, no el coneixeràs el fret esfereïdor de la solitud! Ets men, i sóc teva per tota la vida! Total!...

(Acabarà en el proper número)

VÍCTOR RIPALDA

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que s'ens envien propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilals lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

La família de la Tina

LA Tina, una gentil cortisana que, malgrat viure esplèndidament entretinguda per un ric navilier, admet de tant en tant les carícies d'algun passavolant mitjantsant uns bitllets, contava fa pocs dies la seva darrera aventura a una amigueta.

— Un xicot molt simpàtic, noia. I carinyós! Alt, ple, moreno, elegant... Una mica exigent, saps?, però què vols fer-hi... La gent és tan difícil, avui en dia...

— I quant et va donar?

— Li vaig demanar vint duros.

— Vint duros, només? I dones?

— Veuràs, va resultar que havia conegut al meu pare...

— A quin? A l'organiller?

— No. Ara no em recordo ben bé si era al taverner o al cirabotes...

ARK ABOT

Si fos així...!

TRES mesos justos durava ja el constant assedi que l'elegant deportista Climent havia posat an aquella plaça forta que es deia donya Laura de Collfort, i encara no havia aconseguit res.

I no és que donya Laura, casada amb un home que li portava quinze anys de diferència, no fos una dona propícia a l'aventura, ni que a n'en Climent li manquessin condicions per reduir-la, sinó que la bona senyora es resistia per la por d'un compromís. Si hagués estat segura de què allò no havia d'ésser altra cosa que una aventura de passavolant, s'hauria entregat desseguida; però ella temia que l'amistancament durés

massa i els lligams de l'amor la retinguessin després més del convenient.

Una tarda, en Climent es decidí a posar l'ultimàtum. — En fi — li digué, — Laura, digui'm si vol consentir a ésser meua, una vegada per totes...

— Oh! — respongué donya Laura. — Si sapigués que, en efecte, només havia d'ésser una vegada per totes...

A. VESPA

La tarlla de l'amor

AI carrer de Barbarà, cantonada al de Santa Marguerida, lloc conegut pel Mercat Lliure de Valors Amorosos, una xicota que està a l'aguait de la gent que passa, s'acosta a un senyor que va a creuar el carrer.

— Vols venir, maco?

— Quan cobres?

— Dos duros.

— Es molt car!

— Què vols fer-hi...

— I no podria ésser menys...?

— No, noi, és preu fixe.

I — pregunta el bon senyor — no podria ser... a la carta?

K. BRETA

Aquí el que s'ha de mirar!...

Lideien el «Querubin» i era el brasero dels voltants del carrer de Montesión on s'hi escalfaven tots els mascles en bon ús d'aquell barri quiet i tranquil com una bassa d'oli, trastornat ara amb el rebombori de la reforma. Jo no sé què li passava a n'aquella bona noia, però cada vuit dies canviava de xicot i cada vegada inventava una nova manera més enganxadiosa de fer bracet. Jo haig de fer una confessió: mai vàreig arribar a sucra a n'aquella pica d'aigua beneïta on tants i tants feligresos hi anaven a ficar els dits, i qui diu els dits, diu una altra cosa.

Una nit d'hivern, entre noi i deu, em vàreig topar en el carrer Mitjà amb una parella d'enamorats que em va cridar l'atenció. Caminaven pausadament, ritmicament i anaven materialment enganxats l'un amb l'altre. A n'ella la vàreig reconèixer desseguida: bai-

— LA TUIES

xeta, vincladissa, amb els pitets sortint com dos heralts temptadors pels marlets davanters i amb uns coixinets rodons i gronxadissos en l'escotilló de darrera, no podia ésser altra que la deliciosa « Querubín ». Ell, el mascle, era el de torn i no m'interessava. Però si que m'atreia en un vèrtig malaltís i potser un xic malsà, sapiguer fins on arribaven en el joc de l'amor aquell parell d'estufes ambulants que tan poc respecte guardaven a n'els pobres vianants que no tenien on escalfar-nos.

Vàreig avançar ràpidament fins a guanyar-los la davantera i, com que ja sabia on tancaven, abans de que ells en poguessin heure esment, em vàreig ficar a l'escaleta on ella vivia, quedant-me en el primer replà, en espera dels aconteixements.

La parella de « salamandres » no es va fer esperar, i jo vaig passar mitja horeta d'aquelles que no hi ha pas manera de descriure-les.

Arrapats l'un amb l'altre en un recó de l'escala, esclataven els petons com pluja menuda i els sospirs i les paraules dolces s'entreteixien en una lletania delitosa que a n'a mi em posava en una situació inquantable.

Jo no els podia veure des del meu amagatall, però les escasses paraules que m'arribaven allargassades, trèmols i somnoloses com un càntic d'angelets, em daven a entendre lo que a n'aquell recó devia passar.

— Deixa'm! — feia ella, melindrosa i complascenta.

— Mira que pot baixar algú! Ets molt atrevit!

— No tinguis por, tonta. Dona'm la mà!

— Per què?

— I ara! Tens una barra molt grossa!

— Regular. Mira.

— Dolent!

— Dona-me-la... Aixís m'agrada, que siguis bona minyona.

— Si, si molt dolent... molt... Però sé fer coses molt bones... veuràs... Agafa't fort!...

— Estiguis quiet...

— Tu n'has d'estar, sinó, no en sortirem!

— Però, què fas?

— Res de mal... maca... res de mal...

— Aï! Si que m'en fas!

— Calla! Prenda meval Reineta!

— Aï! Deixa'm... deixa'm... Aï!...

Res, que allò va acabar com el rosari de l'aurora i que el xicot, una volta aconseguit lo que volia, va desaparèixer.

Empipada la « Querubín » de què tots li feien lo mateix, va presentar una denúncia al jutjat exigint que aquell minyó que li havia pres l'honra, es casés amb ella.

La cosa va ésser molt cèlebre i l'interrogatori s'hagué de suspendre davant de les explicacions de la xicota.

— De manera — preguntà el senyor jutge — que vostè diu que aquest jove la va forçar?

— Això mateix.

— I va ésser contra la seva voluntat?

— En absolut.

— Per què no cridava?

— Ell em va tapar la boca!

— Bé, molt bé. I vostè, acusat, què alega?

— Que efectivament jo vàreig gosar a n'aquesta senyoreta!

— I per què no s'hi casa?

— Impossible.

— Com s'entén impossible? Vostè té l'obligació...

— Perdoni, senyor jutge. Aquí fora hi ha més de vint testimonis disposats a demostrar que han fet amb ella lo mateix que jo, i alguns d'ells pagant i en cases públiques de Valcarca i de la rambla Santa Mònica.

— No el cregui, senyor jutge, no el cregui! Això era abans, però ara ja fa més de tres mesos que « faig » de senyora honrada! »

— Bé, què et passa ara, beneit?

— Ai, dispensa, Laura, es que mentre t'explicava aquest conte m'havia anat entusiasmant i...

— Volies que jo també hagués d'anar al jutjat, oi? No ho lograràs pas, fill meu! Per sobre, palpa, arramba i fes lo que vulguis, però si em tornes a alçar la roba, d'un revés t'enganxo a la paret perquè et serveixi d'avis i sàpignes que aquí, el que s'ha de mirar, es l'honradès de la persona!

LAURA BRUNET

◇ ◇ ◇

L'encàrrecg agradable

ASSENTAT davant d'un buró de la sala de lectura de la Colomàfila, el jove baró de Pretafort escrivia una misiva amorosívola a la seva inoblidable Titina, la jove i bonica muller del senyor Riusec, amb qui des de feia dos anys sostenia unes relacions tan il·legítimes com agradoses.

Quan el baró de Pretafort hagué acabat de vessar pel canó de la diminuta estilogràfica d'or tota l'inspiració que li donaven els fogosos desitjos que en aquells moments experimentava trucà, un timbre i, als pocs moments comparegué un botones.

— Què mana el senyor?

— Mira: aquí al « Royal » està sopant el senyor Riusec i la seva senyora. Emporta't aquesta lletra, aquí tens dugues pessetes per tu i entrega-li an ella sense que el seu marit, naturalment, s'en enteri.

El botones agafà primer les dugues pessetes, se les guardà, prengué després la lletra i restà un moment perplexe.

— I... com ho faré perquè ell no s'en adongui?

— Sempre seràs ensal — digué el baró. — Espera un moment que estigui distret i quan puguis vas a la senyora i li dones per darrera...

Es de suposar que el botones devia complir gustós l'encàrrecg.

F. AVALI, HARGA

◇ ◇ ◇

L'amant carinyós

FA quatre mesos que la Laura té un nou amant. No es pensin que sigui un qualsevol, no. Es tracta res menys que d'un riquíssim fabricant de teixits que guanya els diners que vol, posseix dos autos, una magnífica torre a la Rabassada i reparteix anualment als seus associats un dividend de vint-i-cinc per cent.

Si la Laura es mostra molt satisfeta del seu amo i senyor, no passa lo mateix amb la seva respectable i bigotuda mamà, que es queixa sempre de què l'amic de la seva filla no es mostra prou galant amb ella.

— Doncs, mira — li deia l'altre dia la Laura — si ens vegessim sols, restaries encantada. Tota la seva conversa és una lletania d'amorettes: « Reina meva, monadeta, vida del meu cor... »

— Ah, si? I què li contestes?

— Jo, res. No veus que quan em diu això, jo tinc la boca plena?

A. T. NEISTA

Conte premiat del número passat:

De societat

Retallem, encara que no ho sembli, la següent endevinal·la d'un periòdic de canalla:

*En la mano de las damas
casi siempre estoy metido,
unas veces estirado
y otras veces encogido.*

Nosaltres, per aquest istil, els hi podem recomanar aquella que diu: «Pelut per fora, pelut per dins» o aquella altra de «Marit, marit, anem al llit, farem allò de l'altre nit», o bé, «Llarga i grossa la voldria...», etc., etc.

De *El Diluvio*, en una nota bibliogràfica:

«El distinguido doctor y buena persona, don Fulano de Tal...»

A nosaltres no ens enreden! Això ho ha fet en Paco Aldaz en un moment de lucides dels seus!

Din el *Ciero*, parlant del ball de disfreses de l'«Artistic»:

«Estarán en dicha cabalgata representados por grupos la Soberbia, la Ira, la Envidia, la Injuria, la Gula, la Avaricia, la Pereza, estos dos pecados genuinamente catalanes y que tanto se prestan a la caricatura y a la fina ironía.»

No sabem que l'injúria fos un pecat capital. I que ens diguin avars i ganduls, francament, creiem que no hi ha dret, senyor Carrasco! El, a no ser que lo últim hagi sigut una indirecta per en Fontdevila, que tots sabem que es exportador de mandra a l'engrós.

De la vida alegre

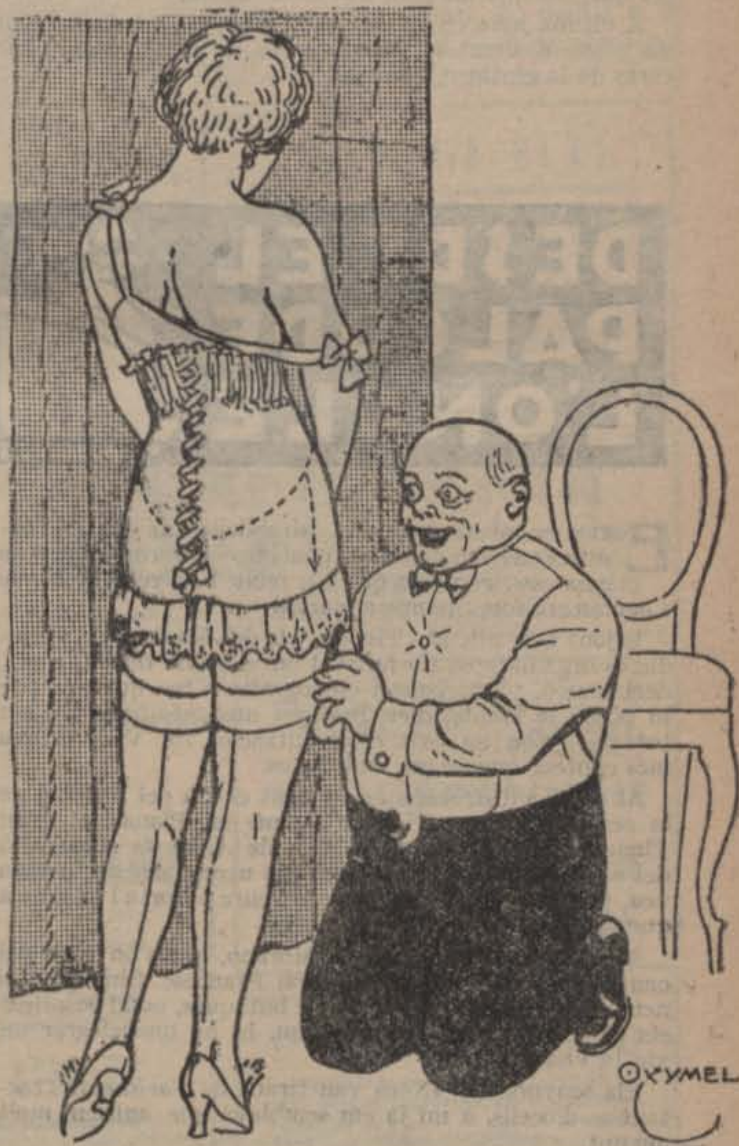
La simpàtica xateta, a la par que revinguda Adela Elofranchi segueix a l'Edèn fent de camarera, de raspa, d'hística, etc., etc. Tots els papers de l'auca li escanen i s'en surt. També hi roda la Francès, pleneta i rodona com un formatge; la Blasco, escultural i riallera; la Iruña, guapota i fresca; la Maria Casanovas, campetxana i francota com el pa de casa; la Mar-Lu-celma, que amb la Pilar Beneyto són el encanto i regocijo del públic que va al concert per disfrutar de totes les parts, o d'aquells que aprofiten lo que gasten.

Al «Monte-Carlo», segons els programes, hi ha tot un bé de Déu de xicotes que fan venir el singlot i altres coses, sobretot aquella florista, xateta i riallera, a la que li mocegaríem una anca. Ja n'està de pleneta, ja! Consti que té bona queixalada! De nou hi ha la parella de ball coneguda pels Mauri, que no tenen res que veure amb el senyor Mauri, aquell de la novel·la trista. La Pilar Palacios, la Carme Desplà i la Pilar Marín, tan guapotes

i «suggestives». Fins un servidor, que ha sigut seminarista, faria un cop de cap.

Al «Folies Bergère» segueixen amb èxit les representacions de *Espanyolades*. Els qui no les hagin vist que s'espabilin, ja que dintre pocs dies seran tretes del cartell per a deixar lloc a la nova revista que ja s'està montant. De nimfes hi ha la Júlia Ruiz, arrogant i quitlla dançarina, la Neus de Talia, morena i carregada de pit, l'Ojitos, tan castissa i enjogassada com un infant. La Tereseta Planes, estrella de la casa, és una xicota de gran veu i condicions per carregar-se a moltes que presumegen. Vaja si se les carregaria, ja ho crec! Apreti, nena, i no es cansi d'estudiar. També la Manzaneres ens fa ballar el tupi, per lo lleugera i per aquella careta d'angelet que n'abilla. Fins al mestre, el senyor Carrasco, li cau la baba tot veient-la com balla. La veritat sia dita, que nosaltres, sense que siguem professors d'aquesta xicota, no direm que ens caigui la baba, però si que ens degotà.

La Zoè segueix al «Pompeia», tan esbojarrada; la Dorita, tan pleneta i sicalíptica; la Nagrita, riallera i entretinguda. La Pilarín i la Pamperita ara aprenen de passar la maroma, perquè volen dedicar-se a l'acrobàcia. La Murcianita, amb aquella mirada traicionera, ens té del tot torrats! Escolti, prenda, quan li sobri temps, ja ens dirà alguna tonteria. Veritat?

— Però, per què et compres aquestes cotilles tan complicades?

— Perquè són les de moda, i no puc pas posarte en ridícol davant de les teves relacions.

Al «Sevilla», ara més que mai apreten amb el flamenc. Al cabaret hi fan ballarugues a tota orquestra. La Corin no en deixa perdre cap, per veure si pot aprimar-se; en canvi, la Laura Moreno està feta una bola. Quins pal·lissos me n'abilla, nena! Vostè, venuda a pes al Ninot, no tindria preu!

Al «Moulin», la Meiorana, la simpàtica valencianeta; la Elies, que crida més que les altres, i la Perla Malagueña van fent. Segueix de reina i senyora la simpàtica Torres, qui també treballa amb aquell Charlot aficionat, que ho fa millor que molts professionals.

Al «Royal» és on hi ha millor panach que altres llocs; allí hi trobareu la Luzbelina, una xicota que canta com un grill i fa perdre la xaveta a tots els figures de la dreta, amb forat propi; la Palay segueix guapota i plena, i la Ibarra, és la Venus dels concerts per lo bonica i ben feta. De plats forts hi ha la Marietina, una madrilenya molt castissa que diu molt i que ens porta torrats. La Garzon i la Benetty tanquen la porta; total tres números de força que fan s'ompli cada dia aquella barraca tan simpàtica del Paral·lel.

L'«Apolo» segurament que ja estarà en dansa i que és de primera, i les dones contractades també són de les que fan que un hom s'hi deixi caure.

A última hora ens diuen que l'Amichatis treballa com un negre acabant una revista per un dels millors concerts de la ciutat. Què serà?

EL COSINET DE LA TUIES

ESTEM en plena epidèmia pirandelliana. Ara a «Romea» ens han donat a conèixer *Em caso...* per no casar-me, comèdia que fou molt ben rebuda i que s'aguantarà força temps al cartell.

Dijous a la nit, al «Tivoli», els del Sindicat de Periodistes organitzaren un festival on hi havia de tot: Cant, declamació, plasticisme i coreografia. Cree que per poc hi posen la bomba d'en Budoy i uns caballitos. Estava tot ple i fou un èxit d'organització. En Vich estava més content que un gos amb un os.

Al «Poli» disfrutarem de valent el dia del benefici de la senyora Cortès. Figurint-se que en Planas, el gran Planetas, ens va cantar un tros de *Alma de Dios*. Allò del *vagabundo*, ja vos ho diré. Les nenes, sentint la seva veu, posaven els ulls en blanc al veure lo forta i lo grossa que la té.

Al «Goya» hi ha el senyor Morano, que s'ho pren pel cantó tràgic. No farem res, don Francesc. Sinó per les nenes maques que van al pati de butaques, no hi posariem els peus, però, és allò que diem, hi ha que alegrar un xic la vista.

Els senyors del «Nou» van tirant de *Gavilanes*. Tractant-se d'ocells, a mi ja em semblava que anirien molt amunt.

I al «Barcelona» en Calvo i els seus es van acomiadar del públic després d'haver representat el *Cyrano*, aquell senyor del nas que sabia dir coses tan ben dites.

EL NEBOT BATXILLER

LA SENYORETA QUE VULGUI ESTUDIAR PER ARTISTA DEL CUPLET, HA DE VISITAR L'ESTUDI

CATALONIA - Asalto, 56, entlo.

LLETRES DE LLOFRIU

Laura Brunet. Havem rebut el seu treball, que és una joia literària. De lo que ja comencem a dubtar és del seu sexe. Vol dir que no és un homenot? Si no ens ho ensenya enviant un retrat, no ho creiem. — *K. U. Pido*. Veuem de complaure'l. Dels contes que ens envia en farem quelcom. — *Mich E. Leth*. Vostè es un trunfo. Aniran com un i un fan tres (si no ve besonada). — *Ayk Abot*. Seran publicats. — *Bit Lleta*. Els llegirem amb calma. — *Sim Bomba*. És més dolent que una reliscada. — *Un corrido*. Està bé, però és massa personal. — *Rumall*. Ja s'ha publicat. — *J. R.* Els seus dibuixos no són prou perfectes. Nosaltres ens hi mirem molt. — *Jalapa*. És molt fluixet. — *Pirifori*. No ens ha acabat d'entrar i això que l'hem llegit sis vegades. —

TEATRE NOVETATS
CARNIVAL - AURIGEMMA
LA GRAN SETMANA!
28 de febrer, tarda. Dijous gras
GRAN CERTAMEN INFANTIL DE TRAJOS
Nit, l'aristocràtic i clàssic
BALL PARÉ ET TRAVESTI

El dissabte primer de Marg
BALL MULTICOLOR

ORQUESTINA JAZZ - BAND
ROHOS - SKA

PER CONTRACTES:
S. Durán. Manso, 30, 3. - 2.

BARCELONA

GRAN SALÓ DE BALL
La Bohemia Modernista
El més elegant i concorregut : : :
GRANS BALLS DE CARNIVAL

VIES URINARIES
PELL, SÍFILIS, MATRIU : : : :

Salvarsan, 606-914. - ANÁLISI DE SANG - RAIG X
POLICLÍNICA FARRÉ PIJUAN
Ponda Universitat, 5 (prop c. Pelai). De 4 a 8, diumenge de 12 a 1

Nova casa de gomes higieniques

LA CORONA

COMTE DEL ASALTO, 95

Preiosissims e higienics estutxos LA CORONA presentats en forma de cigarret egipci - Des de 6'25 1'50 - ACORASSATS PER A NO NAUFRAGAR a 2, 3 i 5 ptes. Tenim de tot i per a tota!

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (rouya). Sense dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. COMTE DE L'ASALTO, 86, - BARCELONA i Centres d'Espectacles.

GAMIANI

Edició completa, amb profusió de dibuixos i làmines originals de l'OXYMEL.

Es el plat fort de la literatura galant.

Demaneu-lo en tots els Kioscs.

NID D'OR

Teléfono 5925 A.

Meublé - Gran Confort
Calefacción Central
Baños en cada habitación
Servicio de carruajes

EL CUPIDO

GOMES HIGIENIQUES
Gasteu UN RAL i n'estalviareu MIL.

POSADA DE LA VEGA

Espléndidas habitaciones - Preus reduïts
Sant Olegari, 17 - BARCELONA

G. ALOMAR

VIES URINARIES. Curació ràpida i segura, mitjansent aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE / Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Carrer de Barbará, 27
Ascensor

(VERDURA)

Plaça de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat

Habitacions a 5 pessetes

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y
CLAVARIUS

Posada SAN ANTONIO

COMTE DEL
ASALTO, 69

HABITACIONS REFINADES, HIGIENIQUES I ESPAIOSSES
QUARTOS DE BANY - TRES ENTRADES RESERVADES DES DE
2 A 10 PESSETES

PERFUMERIA ASTRA

Venda a granel, a litres i a pès
— Un tres cents per cent d'economia. Especialitat en mitjas de seda. - 73, COMTE DEL ASALTO, 73

No val a badar!...

La
Mundial
Espalter, 6
BARCELONA

Q U'badansopega. Sapiguen nadar i guardar la roba. Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a fons. Casa de curació pels qu'han ensopegat. Lavatjes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

S'ha posat a la venda el Volum I de la suggestiva, artística i interessant col·lecció

FLORES DE PECADO

en el qual s'hi descriu, amb trets històrics i biogràfics, la vida i costums de la famosa dama, mestre en mondologia

NINON DE LENCLOS

Bella i profusa il·lustració dels grans OXYMEL i ANIMA.
Demaneu-lo a tot arreu. 2 ptes.

SIFILIS CURA RADICAL

Hospital, 4, pri. De 11 a 1 i de 6 a 9

Dissabtes, inyeccions de
606 i 914 a 6 pessetes.

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'impermeables pel NANDU.
Son irrompibles.

També tenim polvos per matar aquells animals que s'agafen a conseqüència dels altres POLVOS a 0'50 la capsa.

1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías genito-uritarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovissoli

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.

Casa Sagalé, Ronda las Flores, 14-Barcelona

- Si és precis, Rosalía, li demanaré de genolls que accedeixi a les meves demandes.
- Es inútil que insisteixi. Encara que li hagi permès entrar a la meua arcova, sàpiga que jo sóc una senyora de-cent.
- Essent així, em retiro. No porto prous quartos.

Moje